

que corri la veu

fotocopià'm
i passa'm

www.quecorrilaveu.org

dijous 3 d'abril de 2003

SUMARI

2 Editorial:
"Responsabilitats"

2 Opinió: "No a la
huelga"

2 Opinió del lector

3 Simulacre de
bombardeig a
Plaça Catalunya

3 Conferència
"Les dones i la
pau"

3 200 persones
pel boicot a
Cerdanyola

4 Les cassoles
tampoc no
s'aturen

4 Breus i Agenda
d'actes

No te quedes inmóvil al borde del camino
No congeles el júbilo
No quieras con desgana
No te salves ahora
Ni nunca.

No te salves
No te llenes de calma
No reserves del mundo
Sólo un rincón tranquilo
No dejes caer los párpados
Pesados como juicios
No te quedes sin labios
No te duermas sin sueño
No te pienses sin sangre
No te jugues sin tiempo

Pero si
Pese a todo
No puedes evitarlo
Y congeles el júbilo
Y quieras con desgana
Y te salvas ahora
Y te llenas de calma
Y reservas del mundo
Sólo un rincón tranquilo
Y dejas caer los párpados
Pesados como juicios
Y te secas sin labios
Y te duermes sin sueño
Y te piensas sin sangre
Y te juzgas sin tiempo
Y te quedas inmóvil
Al borde del camino
Y te salvas,
Entonces
No te quedes conmigo.

Mario Benedetti

14 dies de guerra
8.000 bombes
700 míssils
677 civils morts...

No podem callar!

“Responsabilitat”

Discutim sobre si s’ha de tornar a classe o no. Discutim sobre si s’han d’adaptar les matèries a continguts bèl·lics o no. Discutim com hem de votar. Discutim, discutim, discutim. Discutim, mentre a uns pocs quilòmetres d’aquí, gent com nosaltres està sent, evitant qualsevol eufemisme possible, assassinada. Ells són nosaltres, però nascuts a un altre lloc. I a alguns dels Afortunats (en majúscula) que vivim aquí ens sembla que amb un dia o amb una setmana de manifestar-nos ja hem netejat la consciència: ja podem dormir tranquils, ja no cal moure’ns més.

Els que hem tingut la immensa sort de trobar-nos amb la responsabilitat de tirar endavant una web i de treure un diari cada dia, hem decidit posicionar-nos clarament: malgrat qualsevol discussió i decisió, seguirem lluitant.

A final de curs tots rebrem una qualificació, se’ns valorarà sobre un examen i sobre unes pràctiques. Nosaltres, des de la més sincera humilitat, ja hem qualificat. A tots els que us esteu deixant els nervis cada dia, suant per fer que tot això segueixi, us donem una més que merescuda Matricula d’Honor en humanitat. I us demanem que no deixeu que això que hem aconseguit mori ara, us demanem que passi el que passi, no deixeu de cridar “no!”.

Sempre ens hem queixat que no tenim poder de decisió, que ens fan seguir un camí imposat. Ara se’ns ha donat el que sempre hem buscat: podem tenir la responsabilitat de crear la universitat que volem, i, podeu creure que no tindrem valor per acceptar aquesta responsabilitat? Nosaltres no.

No a la huelga

Dada la situació en que nos encontramos en el momento presente tanto estudiantes como profesores, de tomar una decisión sobre la continuidad o no de las movilizaciones, no puedo dejar de redactar estas líneas para exponer mi postura personal como profesor de esta facultad públicamente. Estoy en contra de la huelga.

Es más, digo un claro **NO A LA HUELGA** por las siguientes razones:

Porque se está masacrando a un pueblo cuando lo que se pretende es derrocar a un tirano.

Porque tres países se han arrogado el poder de hacer y deshacer en el mundo de acuerdo con sus intereses económicos.

Porque esos tres países han despreciado olímpicamente a las Naciones Unidas, único foro existente para resolver los conflictos internacionales a través de vías no violentas.

Porque el Gobierno de España nos ha metido en una guerra que costará mucho dinero que acabará trayéndose de servicios esenciales para la sociedad.

Porque el presidente del Gobierno de España hace oídos sordos a la voz del pueblo que, con abrumadora mayoría, dice **NO A LA GUERRA**.

Por todo esto, estoy en contra de quedarme en casa

y de que profesores y alumnos se queden en casa. Y estoy a favor de no hacer huelga y de reflexionar conjuntamente sobre esta guerra indecente, inmoral e injusta.

Y estoy a favor de quienes **NO HAN HECHO HUELGA**.

De quienes han estado haciendo prácticas de redacción y maquetación en *quecorrilaveu*.

De quienes han hecho calle para conseguir noticias, crónicas, entrevistas y reportajes.

De quienes han estado diseñando una página web.

De quienes han estado creando logotipos y lemas publicitarios de apoyo a la movilización.

De quienes han estado formándose como periodistas acudiendo a charlas y debates.

De quienes han estado formándose como ciudadan@s acudiendo y debatiendo en asambleas.

De quienes han estado formándose como personas solidarias acudiendo y participando en manifestaciones y protestas de forma pacífica.

Por todo ello, yo estoy **A FAVOR DE QUE SIGAMOS NO HACIENDO HUELGA**.

XABIER ARKOTXA

PROFESSOR DE LA FACULTAT DE CIÈNCIES DE LA COMUNICACIÓ DE LA UAB

Opinió del lector

El moviment per la pau i els provocadors

A Catalunya hi ha una llarga tradició de que les autoritats de l'estat facin servir agents provocadors. No són històries de Conrad, són realitats. Fa cent anys, l'agent Rull posava bombes als carrers que encolomaven als anarquistes. Molt més tard, el 1977-78, en la transició política, el ministeri de l'Interior, sota el ex-falangista i demòcrata de tota la vida Martin Villa, va infiltrar un provocador que es deia Gambín, que va provocar l'incendi i les morts de la sala de festes Scala, precisament el dia que els sindicats contraris al Pacte de la Moncloa havien fet una gran manifestació pacífica. L'horror generat va aturar l'oposició al Pacte de la Moncloa.

La violència sempre acaba ajudant a l'Estat. Ho hem vist amb

les Brigades Roges a Itàlia, amb ETA a l'estat espanyol. La violència és salut per a l'Estat. El moviment per la pau, contra la guerra d'agressió a l'Iraq, contra la massacre a l'Iraq, te arrels en una tradició molt diferent, en el Gandhisme, en Bertrand Russell i Romain Rolland mirant de parar la bogeria de la guerra el 1914 fins i tot anant a la pressó, en la doctrina i pràctica de Martin Luther King, en el moviments pacífics dels insubmissos al servei militar obligat que van anar a la presó per avergonyir l'estat espanyol i que finalment han tingut èxit, en les vagues de fam de Xirinacs en vida de Franco, en els desertors de la guerra del Golf de 1991...

Si a les manifestacions del moviment per la pau, hi hagués violència, en primer lloc cal dir que aquesta

violència és molt menor que el terrorisme d'estat que la guerra representa, és incomparable. En segon lloc cal dir, que el moviment per la pau està en contra d'aquests actes locals de violència al carrers o locals comercials, siguin de petits grups de manifestants o, a Madrid especialment, de la policia. En tercer lloc, no ens mameu el dit, alguns som prou grans i tots tenim prou memòria històrica, per saber que l'estat espanyol té tradició d'infiltrar agents provocadors. Cal no deixar-se provocar. Cal dir que els que en manifestacions pacífiques actuen amb violència, o són ells mateixos agents provocadors infiltrats o s'han deixat provocar.

JOAN MARTINEZ

NÚRIA VIDAL DE LLOBATERA

Mil persones per la pau en el segon simulacre de bombardeig a Plaça Catalunya

⇒ Nova mostra artística contra la guerra de l'Iraq al centre de Barcelona

Mil persones. Mil veus unides contra la guerra davant un espectacular símbol de la pau. Ahir a la nit, va tenir lloc a Plaça Catalunya el segon simulacre de bombardeig en dues setmanes a la ciutat de Barcelona. L'acte, organitzat per la *Comissió d'actes externs* de la Facultat de Ciències de la UAB, va aplegar unes mil persones entorn d'un imponent símbol de la pau dibuixat al centre de la Plaça amb centenars d'espelmes. De fons, les angoixants sirenes avisaven de l'"arribada" de les bombes. I dansant dins aquest espectacular símbol, joves de blanc i joves de negre. Pau i guerra. Una guerra que, com el so dels bom-

bardejos, s'apagava a poc a poc i acabava coberta pels mocadors blancs de la pau i la llibertat. Un cop acabada l'escenificació, l'esgarifador so de les bombes en caure es va difuminar per donar pas a un crit que continua molt viu, un "No a la Guerra" unànim i a l'uníson dels joves estudiants ovacionat per la resta d'assistents.

Un rotund missatge final i l'esperança que aquesta nova nit màgica de condemna a la guerra i desig de pau serveixi per aturar una massacre que, malauradament, no és cap simulació. Una massacre on les

sirenes són realment angoixants, ja que aquesta vegada van seguides de bombes de debò. Una massacre que intenta eliminar el sentit del símbol de pau. Una massacre, en definitiva, en què les persones no poden tornar a casa un cop acabat l'"espectacle". I aquí, a casa nostra, una nit en què els exèrcits van ser les veus unides de nou; les armes, el foc d'esperança de centenars d'espelmes, i el gran derrotat, aquesta guerra sense sentit. Com totes.

JAUME BUIXÓ

El bombardeig va ser organitzat per Ciències de la UAB

Conferència "Les dones i la pau"

Ahir es va convocar una petita conferència a la Facultat de Ciències de la Comunicació sota el nom de "Les Dones i la Pau", dirigida per Rosa Maria Palencia, profesora de Comunicació Audiovisual a la UAB i membre de la milícia feminista "Mujeres de negro".

El tema central de la ponència era "el paper que les dones han jugat en el passat i que encara intenten mantenir amb lluita i perseverança", però sense oblidar contextualitzar-lo en la situació social i política tan complicada que en

aquests dies hem d'afrontar.

La Rosa Maria va parlar del moviment internacional feminista de les "Mujeres de Negro, hijas de la paz", creat al 1988 a Israel, i de la seva lluita en contra de la violència que les dones pateixen tant en temps de pau com de guerra. Idees com que "la violació de les dones ha estat fins fa pocs anys un arma de guerra" o "que no s'ha considerat un crim humanitari fins fa un parell d'anys" van sorgir amb força, aconseguint implicar de forma molt directa als que estàvem allà.

"La violació de les dones no s'ha considerat crim fins fa un parell d'anys"

La participació dels assistents va ser clau per entendre moltes de les cruentes situacions que dones i nenes d'arreu del món han de viure en silenci i, en mans de la profesora de la facultat, vam conèixer el paper del moviment "Dones x Dones", que ja tenim a Espanya des del 1993, i que juntament amb les "Hijas de la Paz" han creat una xarxa internacional d'ajuda humanitària i de protesta antimasclista: "No pensem aturar-nos mai perquè la nostra veu i la nostra feina, de dones, encara és invisible", va declarar la ponent.

DÍMPEL SOTO

200 persones pel boicot a Cerdanyola

Expandir el boicot a les empreses relacionades amb el finançament de la Guerra d'Iraq. Aquest era l'objectiu de la Cercavila que ahir al matí va transcórrer pels carrers de Cerdanyola del Vallès. La manifestació, organitzada per estudiants de la Universitat Autònoma de Barcelona, anava encapçalada per una pancarta amb el lema "No compris sang, boicot al capital".

Els 200 estudiants que van participar a la protesta es van concentrar a la Plaça Cívica del Campus Universitari de Bellaterra. Des d'allí es van desplaçar amb tren fins a Cerdanyola. Durant el recorregut pels carrers més cèntrics de la ciutat, alguns dels manifestants van pintar els aparadors de diverses entitats financeres (Banesto, BBVA, La Caixa, Banco Popular, Caixa de Manresa, Caixa Sabadell, Santander Central Hispano...), d'immobiliàries (Don Piso), de superfícies comercials (Open Cor, empresa propietat del "El Corte Inglés") i empreses de comunicacions com Telefónica.

Les pintades no van agradar als empresaris i treballadors afectats: "Aquesta no és la millor forma de protestar contra la guerra", comentava una empleada d'una botiga de Movistar. Els manifestants argumentaven que "aquesta és l'única manera de donar a conèixer a l'opinió pública quines són les empreses que participen en el finançament de la guerra".

A part d'això, els manifestants van repartir fulletons als ciutadans amb el nom de les empreses relacionades amb el finançament de la guerra. Per a més informació, podeu adreçar-vos a les següents pàgines web:

www.opensecrets.org,
www.motherearth.org, o
www.peace-action.inbyron.com.

REDACCIÓ

